

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci **žalobce M.Š.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4 proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č.j. KrÚ 26262/2016/ODSH/18

t a k t o :

I.Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, č.j. KrÚ 26262/2016/ODSH/18 se zamítá.

II.Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III.Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 3.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Okolnosti žaloby

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 13. 11. 2015 před 13.54 hodin, v obci Hlinsko, místní část Srní, na silnici III/3437 v uzavřené části obce na úrovni domu čp. 63 ve směru jízdy od Hlinska jako řidič motorového vozidla tovární značky Mitsubishi, registrační značky XY, řídil vozidlo rychlostí 61 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 50 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 58 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

II. Žalobní tvrzení

Žalobce v žalobě namítl, že skutkový stav zjištěný správním orgánem nemá odporu ve spise. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je nedostatečně odůvodněno. Jednotlivé okruhy námitek žalobce lze vymežit takto:

- i) Rychlost nebyla (z)měřena správně, neboť záměrný kříž se částečně nachází na vozovce a nikoli na vozidle. Měření bylo provedeno v rozporu s návodem k laserovému rychloměru. Odkazuje na obecné vyjádření ČMI a dále používá typizovanou argumentaci (viz hodnocení námitek žalobce níže) k této námitce, včetně tvrzené nepřezkoumatelnosti a opomenutých důkazů.
- ii) Žalobce nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil, neboť bylo měřeno zcela jiné vozidlo, než vozidlo žalobce. K tomu uvedl více různých výhrad, včetně toho, že sporoval obsah a souvislost fotografií ve spise, pořízených při měření rychlosti. Rovněž uvedl, že bylo třeba provést k důkazu pořízený videozáznam.
- iii) Z provedeného dokazování před správním orgánem nelze uzavřít, kde mělo být přesně měření rychlosti provedeno. Namítl rozpor v GPS údajích. Je tak nejasné místo spáchání přestupku i to, zda bylo měřeno v obci. Poukázal na neprůkaznost mapy pořízené správním orgánem. Obecní police může provádět měření pouze v místech určených policií, rozporuje postup měřících příslušníků.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření uvedl, že žalobce v průběhu řízení před správními orgány jakékoli námítky nevznosl. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno toliko blanketní odvolání, které nebylo doplněno. Dále připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech a podrobnou argumentací se vypořádal s žalobní argumentací žalobce jak ohledně stanovení měřeného vozidla, tak určitosti místa měření a též dodržení postupu při měření rychlosti radarem. Uvedl, že z důvodu blanketního odvolání se nemohl sám již dříve žalobními výhradami žalobce zabývat. Úkolem soudního přezkumu není suplovat rozhodování nadřízeného správního orgánu. Pro věc je podstatné, že existuje záznam o přestupku z měřicího zařízení, měření bylo provedeno kalibrovaným rychloměrem a jeho obsluha byla řádně proškolená. Nebylo důvodu provádět jakékoli další dokazování. Správní orgány nemají povinnost provádět dokazování k negativním skutečnostem, např. k tomu, že při měření nedošlo k chybě.

IV. Soudní přezkum a obsah spisu

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu příslušníků městské policie ze dne 13. 11. 2015, oznámení přestupku včetně fotodokumentace, plánu situace, osvědčení o proškolení příslušníka MP („Městská policie“) vyjádření Policie ČR k určení měřených úseků a ověřovacího listu měřicího zařízení vydaného českým metrologickým institutem. Žalobce se bezprostředně po přestupku nevyjádřil a oznámení o přestupku nepodepsal. Ústního jednání u orgánu I. stupně se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili a omluvili se, pouze nahlédl do spisu a nechal si zhotovit jeho kopii. Žalobce byl zastoupen zmocněncem M.J., který opakovaně řidiče přestupce zastupuje a staví obvykle obranu na typizovaných nepřípadných tvrzeních, čímž přestupkové řízení v různých fázích stěžuje, případně stěžuje projednání věci po podání žaloby dle soudního řádu správního. Zmocněnec přestupce zaslal vyjádření k podkladům ze správního spisu po uplynutí určené lhůty a až poté, co správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí. Správní orgán po jednání uznal žalobce vinným a uložil shora citované sankce. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, odůvodnil, z jakých důvodů jednal bez přítomnosti žalobce. Dále se zabýval místem spáchání přestupku, uvedl, že záměna řidiče je vyloučena. Konstatoval, že spis obsahuje dostatek dokumentace pro rozhodnutí. Výslech strážníků by stěžejně přinesl nová zjištění mající důkazní váhu. Dále se zabýval způsobem měření rychlosti a použitým zařízením, které obsluhoval proškolený příslušník MP. Sankce byla uložena na samé spodní hranici rozmezí pokuty.

Z pohledu soudu se správní rozhodnutí orgánu prvního stupně jeví jako velice rozsáhlé – více než 8 stran hutného textu psaného fontem velikosti 10. Jinými slovy, kdo by chtěl být uznán vinným za vcelku jednoznačné porušení pravidel silničního provozu – nadměrná rychlost v obci, takto složitým rozhodnutím, a to navíc v situaci, kdy řidič při zastavení policistou vůbec ničeho nenamítá a do vydání správního rozhodnutí nevznesl jedinou námitku. Zde je něco špatně!

Po vydání rozhodnutí, před podáním blanketního odvolání, zmocněnec žalobce zaslal vyjádření s typizovanými obecnými námitkami. Napadá vzdálenost měření 105 metrů, argumentuje polohou záměrného kříže, odkazuje na vyjádření ČMI, videozáznamem a pořadem BBC o slippeffectu umístěným na internetu. Napadá určení místa přestupku, snaží se vytvořit rozpor ve fotodokumentaci. Namítá špatné měření, chybné údaje GPS. Zakládá soudu opakovaně známé nedatované vyjádření ČMI v jiné nerelevantní věci.

Proti rozhodnutí o přestupku podal zástupce žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Žalovaný pak v žalovaném rozhodnutí přezkoumal postup orgánu I. stupně, konstatoval, že bylo podáno pouze blanketní odvolání a uzavřel, že při vydání napadeného rozhodnutí neshledal pochybení. Rovněž odvolací správní orgán vydal nikoli stručné rozhodnutí, ve kterém se zabývá různými oblastmi námitek, které mu jsou známy z jeho činnosti a z jiných argumentací zástupců žalobce.

Soud k obsahu správního spisu poznamenává, že jediné faktické a konkrétnější vyjádření žalobce, které lze považovat za korespondující s meritem projednávané věci, je vyjádření k podkladům ze správního spisu. Toto podání lze však stěží považovat za vylíčení okruhů možného odvolání, neboť nijak nereaguje na vydané prvostupňové rozhodnutí. I tak je však k tomuto podání třeba uvést, že se jedná o kompilát různých nepřípadných námitek, které bez dalšího polemizují s obsahem spisu, překrucují jej a snaží se vytvořit dojem nabourání zjištěného skutkového stavu. Není úkolem soudu, aby se slovně a skutečně rozsáhle vypořádával s každým odstavcem spekulativních tvrzení žalobce, resp. jeho zmocněnce či zástupce (tito tvoří z pohledu soudu organizovanou spolupracující skupinu).

V. Účel a rozsah soudního přezkumu a blanketní odvolání

K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiní spolupracovníci (M.J.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem maří postup a závěry správních orgánů.

V této věci se ze spisu podává, že žalobce podal tzv. blanketní odvolání, ve kterém pouze uvedl, že se odvolává proti rozhodnutí uvedené spisové značky. Takto zvolený postup odvolatele poté předurčuje jak postup odvolacího správního orgánu a též správního soudu. Takto zvolenou strategii považuje soud za účelovou a obstrukční.

V obdobných věcech přestupců zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v projednávaném případě např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017.

Při jeho příléhavém použití v této věci lze konstatovat, že typizovanou námitkou je poloha záměrného kříže měřicího zařízení na vozidle, neurčitost místa měření, namítání chyb měření a nesmyslně odůvodněného netotožnosti měřeného vozidla.

Soud se nemůže jakkoli spokojit s přístupem žalobce, který má patrně vůli se téměř za každou cenu vykroutit z projednávaného přestupku. Činí tak postupem, který nemůže požívat právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentaci (hru) žalobce, nezbylo by mu v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda a vůbec platí obecně přijímané základní fyzikální zákony či vztahy na úrovni vzorce $v = s / t$, případně zkoumání toho, zda světlo, které dopadá

na Zemi má původ skutečně ze Slunce. Takové řešení situace nemůže být cílem soudního řízení ani ochrany jeho účastníků.

Nevylučuje se, že v přestupkovém řízení či jemu předcházejícím měření rychlosti nemůže dojít k chybám, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto tvrdí, musí jít o tvrzení podložené a nikoli spekulativní. Mohlo by se např. stát to, že žalobce předloží relevantní důkaz o tom, že se s vozidlem pohyboval na jiném konci ČR a proto nemohl být změřen u Hlinska. Takový případ však nenastal.

VI. Aplikace zásady plné jurisdikce

Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

Uvedenou zásadu je třeba uvážlivě aplikovat též v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení nečinný, námitky vznesl až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení přezkumného poté, co proběhlo řízení správní.

K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci následných blanketních odvolání ve správním řízení) a zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017 následující.

Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné.

Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient

review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

V daném řízení přestupce M.Š. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možnosti se se správním spisem seznámit, být účastem jednání, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy zcela opačně než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení by byl prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá přestupce vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

VII. Zásada oficiality, rozsah dokazování správním orgánem

V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především z oznámení o přestupku sepsaném strážníky MP, dále měly k dispozici dokumentaci přestupku včetně výstupů měřicího radarového zařízení a fotografie. Správní orgány tak

vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění.

Přičemž žalobce měl možnost své konkrétní a důvodné námitky uplatnit v průběhu řízení, též při ústním jednání, při kterém byly tyto důkazy provedeny, a mohl je tedy zpochybnit již v přestupkovém řízení. To však žalobce neučinil. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, nenastala situace s jakoukoli nejistotou, kterou by bylo třeba napravit prováděním dalšího dokazování, např. výsledku zasahujících příslušníků, prováděním důkazu videozáznamem, vyjádřením ČMI jak se pokoušel naznačit přestupce, resp. jeho zástupce. Ke snaze o provádění dokazování ve věci účelových tvrzení žalobce proto soud nepřistupuje. Nutnost provádět další – dodatečné dokazování by totiž nastala toliko v situaci, kdy by ohledně zjištěného stavu nastaly faktické reálné pochybnosti, nebo vznikly rozpory v provedených relevantních důkazech. K ničemu takovému nedošlo, rozpory tvrzené žalobcem jsou pouze jeho účelovými tvrzeními bez opory ve zjištěné skutečnosti.

VIII. Vyhodnocení jednotlivých námitek žalobce

Platí výše přijatý závěr, že žalobce již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje ryze účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce) k žalobním bodům uvádí následující.

Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím o vině žalobce, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce přestupku dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Námitky nepřezkoumatelnosti a nesprávného postupu soud odmítá. Naopak již shora poukázal na to, že správní orgány (dalo by se říci, že až nepřipadně obsáhle) odůvodňovaly svá rozhodnutí, proti kterým přestupce přinesl svoji polemiku až po vydání rozhodnutí, případně až v podané žalobě.

Stručně k námitkám žalobce:

Kvalita měření – záměrný kříž

Soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (včetně judikatury), s nímž nemá potřebu polemizovat, odpovídá to též návodu k měřicímu zařízení. Z fotodokumentace ve spise je patrné, že záměrný kříž měřícího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjíždějící vozidlo nedaleko umístění rzv. (SPZ) jak předpokládá návod. Přístroj rychlost vozidla zaznamenal, údaje z měřícího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo řízené žalobcem. Žalobce předložil soudu blíže neoznačené a nedatované vyjádření ČMI (Český metrologický institut), ze kterého ani nelze seznat, k jakému konkrétnímu přestupku se ČMI vyjadřoval. Je třeba uvést, že ČMI není oprávněn nahrazovat funkci správních orgánů a soudů a hodnotit fotodokumentaci, kterou ani

nemohl disponovat. Navíc je soudu z úřední činnosti známo, že ČMI se sám k uvedené praxi žalobce vyjádřil tak, že jeho vyjádření v jiné věci s jinými přestupky nijak nesouvisí, bylo vydáno k jinému případu a mohlo by se též jedna o zneužití vyjádření ČMI. Pokud žalobce zmiňuje možnost vzniku tzv. slippeffectu při měření rychlosti, jedná se opět o další z jeho spekulativních tvrzení, které má jen velmi vzdálený základ ve videozáznamu umístěném na internetu. Takový záznam nemůže soud považovat za reálné zpochybnění provedených důkazů. Nadto nemůže platit, že pokud bylo něco na internetu (v televizi), bude to zcela jistě pravda. Zmíněné video o tzv. slippeffectu je soudu z úřední činnosti známo a soud k němu toliko může říci, že se jedná především o poukaz na možný (a nikoli pravidelný) vznik chyby při měření za určitých specifických situací. Tyto situace jsou pak v dané věci vyloučeny tím, že měřící příslušník MP je k měření proškolen, měří dle návodu, kdy je důležité, aby s přístrojem nebylo pohybováno a bylo měřeno téměř v ose jízdy a nikoli kolmo ke směru jízdy. To vše bylo splněno a kontrolováno automatickou funkcí.

Jiné vozidlo

Výhrada žalobce, že bylo měřeno jiné vozidlo, nemá jakékoli opodstatnění ve spise, ve vyjádření strážníků je uvedeno, že vozidlo po celou dobu měření sledovali. Jiné vozidlo se na pořízených fotografiích nenachází. Jednalo se o měření a focení tzv. vícenásobným snímkem, kdy prvním snímkem je změřeno a zachyceno zaměřené vozidlo, další fotografie slouží pouze pro potvrzení identifikace vozidla (mění se tedy pouze vzdálenost zachyceného vozidla, nikoliv však číslo snímku, změřená rychlost a čas). Žalobce mohl dané zjištění zpochybnit i důvěryhodně, např. tím, že by tvrdil a prokázal, že jeho vozidlo se na místě měření nemohlo nacházet, např. mohlo být v opravě či se pohybovat průkazně s jistotou na jiném místě. To se však v dané věci nestalo. Soud taktéž odkazuje na dostatečnou pasáž odůvodnění v napadeném rozhodnutí a nebude se pouštět do nic nevysvětlující polemiky s žalobcem. Žalobci nic patrně nebrání v tom, aby stále dokola a opakovaně předkládal ničím nepodložené výhrady, předmětem soudního přezkumu nemůže však do nekonečna nikam nevedoucí polemika s žalobcem, který nadnáší názory rozporné se zjištěným skutkovým stavem. Takto zjištěný stav relevantně nezpochybňuje, pouze překládá tzv. „alternativní fakta.“

Místo měření – stanoviště zařízení

Místo měření rychlosti vozidla je ze správního spisu a z pořízených důkazů zřejmé. Měřicím zařízením byla zaznamenána poloha zařízení pomocí souřadnic GPS a též vzdálenost měřeného objektu (vozidla), což odpovídá zpracovanému plánu. Směr pohybu vozidla vyplývá z oznámení o přestupku. Místo měření pohybujícího se vozidla vyhovovalo pokynu Policie ČR pro Městskou policii Hlinsko. Vozidlo bylo měřeno více jak 100 metrů od začátku obce. Lze to jednoduše ověřit pomocí služeb dostupných internetových stránek maps.google.com či www.mapy.cz. Požadavek řádného určení místa přestupku není primárně kladen proto, aby místo spáchání přestupku bylo určeno s přesností na milimetry či jednotky metrů, nýbrž proto, aby přestupek byl nezaměnitelně označen a vymezen. Stal-li se uvedený typ přestupku o jeden či deset metrů jinde, není bez dalšího rozhodné. Pokud žalobce napadá rozpor ve fotografiích, plyne to patrně z účelovosti jeho námitek. Měl-li by zájem, resp. měli-li by takový zájem jeho najatí zástupci, kteří zastupují v daných věcech opakovaně, mohli by počítat se známým postupem měření, s výsledkem ve formě tzv. trojsnímku, ze kterého plyne, že pokud radar vozidlo snímá delší dobu, umístění vozidla se mění. Z předložených snímků se nijak nepodává rozdílnost vozidel, námitka je ryzí spekulací žalobce, který se snaží navodit ničím nedoložený dojem, že příslušníci MP postupovali chybně. Z důkazů založených ve spise

nijak nevyplývalo, že by měření bylo prováděno mimo úsek vyměřený Policí ČR, z důkazů plyne pravý opak. Soud by opět jen opakoval závěry správního orgánu a vyvracel nepřipadné námitky žalobce.

Dále je třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se měření rychlosti, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění měření namístě, zda dokonce nezfalšovali výstup z měření, zda byl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení atd.

Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit na jisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nebude reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu obстоjí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

IX. Účelové žalobní námitky, důkazní břemeno vs. zjištěný stav věci

Soud zde považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v přestupkovém řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Žalobce zůstal jen v rovině těchto účelových zpochybnění (již jen tím, že je uplatnil až v pozdější fázi řízení), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

X. Nedůvodnost žaloby a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Soud vrátil žalovanému přeplatek na soudním poplatku ve výši 3.000 Kč dle § 10 odst. zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť zástupce žalobce (zřejmě omylem) uhradil poplatek dvakrát (nejprve 18. 10. 2016 a poté též 24. 11. 2016).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 31. srpna 2017

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
s o u d c e

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová